

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Lib. III. Decretalium. In quo agitur De Rebus, quae in iudicium devenire solent, cujusmodi sunt, de vita et moribus Clericorum, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. 4. An Clerici, tam seculares, quam Regulares, succedere possint in feudo?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73045](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73045)

S. 4.

*An Clerici, tam seculares, quam
Regulares, succedere possint
in feudo?*

1703 **S**I velimus inherere apicibus juris, dicendum est, Clericos in sacris constitutos arceri à feudis per text. lib. 2. feud. tit. 30. ibi: *Ex hoc illud descendit, quod dicitur: Clericum nullo modo in beneficium paternum debere succedere, etiamsi, postquam habitum Religionis assumpserit, postposuerit; idem in omnibus, qui habitum Religionis assumant, ut conversi: hi enim nec postea in feudo succedant: & si quod habent, perdant.* Deinde tam de Clericis istis, quam Religiosis professis extat textus eod. lib. 2. tit. 26. §. si quis ibi: *Qui Clericus efficitur, aut votum Religionis assumit, hoc ipso feudum amittat.*

1704 Stando igitur in hoc rigore juris feudalis nihilominus dicendum, 1. His textibus non comprehendi nisi Clericos in sacris; nam hi solum perpetuo inhabiles sunt ad obsequia feudorum secularium; non autem, constituti solum in prima tonsura, & minoribus; cum isti possint ex libitu redire ad statum secularem; 2. non procedere in feudo *franco*; quia in hoc servitia sunt remissa; 3. nec in Religiosis non professis, nec constitutis in sacris, cum & hi possint ex Religione dimitti, & ad seculum redire; consequenter impediti non sint *perpetuo*, ut tradit Haunoldus tom. 3. tr. 9. n. 792. quod à fortiori procedit *de Novitiis*.

1705 **Q**uestio est, an Clericus in sacris, vel Religiosus, ex dispensatione Papæ transiens ad statum secularem, esset capax feudorum, non obstante illo rigore juris feudalis? In hac questione distinguit Rosenthal conclus. 30. n. 3. lit. D. apud Haunold. §. *Illud*; inter feuda post dispensationem oblata; & ante aperta, seu devoluta; & affirmat quoad oblata; non, quoad ante aperta, vel devoluta; cuius ratio est, quia supposita tali dispensatione, & facto transitu ad statum secularem, sublata est inhabilitas ad obsequia ex feudo debita, pro-

pter quam leges feudales, allata superius, eos excludunt à successione, vel acquisitione feudi; ante illam autem, adhuc stant. Et ideo etiam filius professus in Religione bonorum tam in communi, quam persona particulari, & omnis successione incapax, esto excluderetur à successione paterna tam ex testamento, quam intestato, dum est in eo statu, posset tamen utroque modo succedere, si pater obiret, postquam translatus est legitime ad Religionem eorum bonorum, ac successione capax; sed hæc *de rigore* juris feudalis.

Spectata vero consuetudine in pluribus regnis, & provinciis aliter discurrendum est, cum hæc res tota sit meri juris positivi humani, adversus quod consuetudo legitime inducta jure prævalet; unde plures sunt casus excepti, ubi cum primis oppositum communibus feudorum legibus laicis secularibus observatur *quoad Clericos non Regulares*. Primo enim, ubi feudum annexum est dignitati Ecclesiæ, id transit in Successionem, ut constat ex usu Germaniæ, ubi Episcopi, qui succedunt in dignitate, cui feudum annexum est, succedunt pariter in feudum Imperiale; id quod etiam jure canonico receptum est c. 7. de foro compet. ubi etiam Clerici Domino directo feudi, esto secularis sit; & laici, Ecclesiastico (si feudi Dominus directus sit) in causis ad tale feudum pertinentibus, subjiuntur. Deinde idem dicendum est 2. si feudum sit francum ex n. 1704. 3. Si servitium præstandum non dedecet statum Clericalem; 4. Si tantum sit reale servitium; 5. Si foret alienum à statu Clerici, sed à Domino directo permittatur præstare servitium per alium. 6. Si feudum sit hæreditarium ad quoscunque hæredes; &c. hæc de jure seculari.

Nam spectato jure canonico secus est, 1707 ut colligitur 1. ex c. *Transmissa*. 6. de foro competente, ubi dicitur, quod si questio feudalis est inter Clericum, & Laicum, cognoscet Dominus feudi; sed eo negligente, cognoscet delegatus Papæ, etiam ante negligentiam datus; & c. *Verum*. 7. cod. ubi dicitur: per dominum feudi secularem, sive Ecclesiasti-

fiaticum, quaestionem feudalem terminari debere, etiam si Vasalli sunt Clerici; & si plures pretenduntur Domini, non posse unum cognoscere, maxime alio praesente, an feudum ad eum pertineat? Demum etiam c. unico de statu Regularium in 6. §. verum. ibi: Verum quando Abbatisa, vel Priorissa cujusvis monasterii pro feudo, quod monasterium ipsum tenet ab aliquo principe, seu domino temporali, sibi debet homagium, vel fidelitatis sacramentum praestare, (nisi, quod per Procuratorem illud praestet, possit efficere apud eum) de monasterio cum honesta, & decenti Societate exire poterit eo casu licenter, homagio facto, quamprimum commode poterit, seu fidelitatis praestito sacramento, ad ipsum monasterium est vestigio reversura; sic, quod in fraudem residentiae, sive morae claustralis, nihil fiat omnino.

1708 Ex his enim iuribus clare deducitur, spectato jure Ecclesiastico, Clericos, Religiosos, eorumque Monasteria, esse capacia, ut feuda habeant non tantum Ecclesiastica, sed etiam secularia, seu à Principibus Secularibus concessa, ita quidem, ut hoc etiam extendatur ad Monasteria Sanctimonialium; quo casu Abbatisa, vel Priorissa, quae propter feudum tenetur praestare juramentum fidelitatis alicui domino seculari, si per Procuratorem illud praestare nequit, potest cum honesta societate exire, modo statim praestito juramento, revertatur; ita Sanchez in praecipua Decalogi tom. 2. lib. 6. c. 15. n. 51. Bonac. de claustr. q. 1. punct. 9. n. 9. ad verrens in hoc casu superioris licentiam petendam esse; quod, si nulla causa ductus, illam denegat, hoc constituto posse auctoritate juris Abbatisam ingredi. Ex quo habetur, quod possit Vasallus ex consensu Domini juramentum fidelitatis ipsi domino feudi praestare per Procuratorem, habentem ad id speciale mandatum, Sanchez in praecipua Decalogi tom. 1. l. 3. c. 13. n. 21. ubi n. 17. Subdit, quod juramentum, quantumcunque personale sit, ex parte jurantis, possit praestari per procuratorem.

1709 Nec obstat ea, quae allegantur in contrarium ex libris feudorum, de quibus

n. 1703. nam illae leges non loquuntur de feudis, quae Clericus acquirat primum, postquam Clericus factus est; sed illis, quae, cum adhuc laicus esset, habebat spe successionis, & ubi contingit casus, quo ad successionem vocaretur, non amplius est Laicus, sed Clericus, de quo V. dicta n. 1705. Deinde negandum est, respectu Clericorum, vel Religiosorum, dictis feudorum legibus Laicis, locum esse, quia consuetudines, seu leges feudales, quae disponunt ut personae Ecclesiasticae, non modo feudum non acquirant, nec in eo succedant, sed etiam ut perdant, quod prius habebant, cum specificè disponant de rebus ad Ecclesias; vel Ecclesiasticas personas pertinentibus ratione utilis domini, non valent ob defectum potestatis, ut constat ex c. quae in Ecclesiis 8. de const. nulla enim jurisdictio se potest extendere ultra limites. L. ult. ff. de jurisdictione: & docet Fagn. in cit. c. quae in Ecclesiis n. 52.

1710 Quaestio est, an si Vasallus profiteatur in Religione bonorum temporalium capaci, saltem in communi, feudum, quod habet, per consequentiam personae transeat ad ejusmodi Religionem? & quod sic, modo feudum tale sit, ut servitia, ratione illius debita, etiam à monasterio praestari possint, prout est in casibus allatis n. 1706. Dixi: bonorum temporalium capaci; secus enim facta professione transibit ad eos, qui jure vocantur, perinde, quam si vasallus naturaliter mortuus esset; ratio autem datae resolutionis est, quia monasterium bonorum temporalium in communi habendorum capax, succedit ipso facto, jure personae in istum translatae, accessorie, & per consequentiam personae sine ulla exceptione alicujus juris, succedit in omnia bona sui professi, quae ante ingressum habet, & de quibus ante non dispositum fuit; sed inter illius bona ponitur feudum cum oneribus praestabilibus à monasterio (ut ponitur in casu) ergo si de illo ante ingressum non disposuit, per consequentiam personae, & accessorie transit in Monasterium: ergo religiosa professione non extinguitur; major probatur, nam monasterium habens jus bonorum in communi

communi, & successione, succedere in omnia Religiosi bona, de quibus ante professionem non disposuit, sive ab ipso ante professionem, sive post acquisita sint, sive titulo donationis, hereditatis, aut quocunque alio adquisierit; constat aperte §. *ingressi*. & §. *si qua mulier*. C. de sacrosanct. Ecles. desumpt. ex §. *Illud quoque*. authent. de Monachis, & §. *si qua*, authent. de sanctiss. Episcop. item c. *si qua mulier* &c.

1711 Not. autem 1. has legum constitutiones non habere vim, quatenus solo jure civili inductæ sunt, ut recte notat Azor tom. 1. instit. moral. lib. 2. c. 8. q. 1. (quia expresse constituunt de Monachis) sed quatenus approbatæ sunt à potestate Ecclesiastica: eas autem approbavit D. Gregor. Papa 1. 7. registri in indict. 2. epist. 7. quæ approbatio refertur in cit. c. *quia ingredientibus* ibi: *Sed res eorum ejusdem monasterii juris fiant, aperta legis definitione decretum est*; id, quod communi omnium Pontificum consensu receptum est. Hanc porro successionem in omnia jura sui professi, extendit Sanch. cit. l. 5. Decalogi c. 4. n. 6. ex privilegio Pii V. etiam ad casum, quando ante finem Novitiatu fit professio in articulo mortis.

1712 Ex hoc nota 2. quod professus in religione bonorum capaci per professionem non amittat jura *suijatis*, & *agnationis*; sed succedat tanquam *heres*, eademque per consequentiam personæ in monasterium professione sua translate secum ferat ad monasterium; ita Wadingus de contract. D. 5. d. 7. §. 2. n. 5. Sanch. cit. lib. 7. c. 12. n. 5. ex L. *fin*. C. de Episc. & Clericis, ubi annotat, ejusmodi professum perinde succedere, ac si Religionem ingressus non esset. Ex quo deducit, quod monasterium *sui professione nomine* retineat omnes qualitates, & prerogativas filiorum; cum ex n. dict. ad monasterium secum ferat omnia sua jura, quæ ante ingressum habuit.

1713 Sed hoc limitatur 1. ut non procedat de monasterio, nec bonorum in communi capace; nam in tali Religione, professio æquivaleret morti naturali, quæ extinguit omne jus, vel communiter, vel particulariter habendi bona temporalia. 2. Ut solum procedat, quam diu

professus naturaliter vivit; cum monasterium prædicta sui professi jura habeat, non suo, sed personæ in ipsum translata nomine. 3. Ut solum procedat in casu, quo Religiosi talis Religionis non habent in particulari bona; si enim illa habeant, in hæc non succedit monasterium, sed ipse Religiosus.

Not. 3. statutum excludens à parentum successione filium, religionem ingressum, esse iniquum, & irritum; sic citatis in favorem hujus sententiæ plurimis legistis, & canonistis, expresse docet Sanchez cit. n. 18. Nam tale statutum Laicorum nequit unquam ejusmodi filium ligare; vel enim ligaret eum ante Professionem? vel emissâ jam professione? De primo videtur certum, quod non; nam quovis instanti professionem antecedente manet successione capax, utpote sui juris æque, ac non religiosus; in ipsa autem actuali professione, & post illam, nullo modo subest jurisdictioni Laicorum. Nam leges civiles, licet faveant Clericis, etiam expressam ipsorum mentionem facientes, nisi recipiantur ab Ecclesia, ipsos non ligant; cum ferantur in non subditum.

Si dicas cum sententia contraria: est tale statutum sit irritum, si sic disponat: *ingressi religionem non succedat*, si tamen sic disponat: *ingrediens religionem non succedat*, valet; quia priori casu statutum afficit jam effectos Religiosos, in quos statutum laicorum jurisdictione caret, sicut & potestate ligandi Religiosos, & quascunque personas Ecclesiasticas: at in posteriori casu afficit eos ante ingressum, quo tempore seculares sunt. ita Barrol. L. *fin*. lectura 1. n. 6. C. de pactis. R. licet ejusmodi statutum fiat in Religiosos, *ante ingressum Religionis*; & consequenter tempore habili, quia tamen ejus effectus confertur in tempus inhabile, nimirum *in tempus post ingressum* (nam ante hunc non liget absolute, sed solum conditionate sub conditione, quæ ponitur, dum non subest amplius jurisdictioni) omnino irritum erit. *Idem enim est, aliquid fieri tempore inhabili, & ejus effectum conferri in tempus inhabile*, per L. *quod sponsa*. C. de donat. ante nuptias.

Not. 4. Monasterium accessorie suc- 1716
ce-

cedens in bona sui professi, nimirum ratione personæ, religiosa professione in ipsum translata; non succedere, ut *heredem proprie*, nec *jure hereditario*, sed jure cujusdam acquisitionis naturalis, & accessoria personæ. Constat ex Authent. *Ingressu*. C. de sacrosanct. Eccl. ibi: *ipso ingressu se, suaque dedicat Deo*: ubi nota, *lis ipso ingressu*, idem esse ac *ipso facto*, ut constat ex authent. de Monachis. §. *Illud quoque* ibi: *ingredientem simul sequantur res*; nam *heredes* non acquirunt ipso facto hereditatem relictam, vel possessionem, L. *cum heredes*. ff. de acquirenda possess. secus autem est in casu, quo monasterium succedit in bona professi, quæ habuit ante ingressum, ut dictum est; ita Sanchez l. 7. Decalogi c. 12. Wadingus de contract. d. 5. d. 7. §. 2. n. 3. & apud illum legitur cum Bartolo in auth. *si qua mulier*. C. de sacrosanct. Eccl. Baldus L. *filium*. ff. qui sui sunt: volentes ejus bona per consequentiam Personæ transire in monasterium, sicut in arrogantem bona, & jura arrogati. Infit. de acquirit. per arrogat.

1717 Dixi, quando monasterium succedit *accessorie*, nimirum ratione personæ in ipsum translata; secus enim quoad acquisitionem possessionis ipso facto fallit 1. si transferens se, suamque personam, sibi providit, expresse, & principaliter etiam transferendo bona, ita Sanchez cit. n. 25. nam tali casu absque traditione non acquirit monasterium dominium, & possessionem. Fallit 2. si monasterium tempore professionis contradicit acquisitioni bonorum. 3. Fallit in aliis bonis, quæ accedunt primo post professionem; nam in his ipso facto acquiritur solum dominium; sed possessio capienda est, ut docet Abbas c. *In presentia*. de probat. n. 74.

1718 Ex hoc etiam sequitur, idem dicendum esse, si quis habeat usumfructum, eum pariter cum usufructuario transire in Monasterium per consequentiam personæ; si in eo usufructuarius legitime professus sit, & monasterium sit capax habere bona temporalia in communi; hanc sententiam tuetur Cynus, Baldus, Salycetus, Bartolus, Sylvester, Molina, Azor, & plurimi alii, quos citat, & sequitur Thomas Sanchez l. 7. Deca-

logi c. 13. n. 48. ratio est eadem, quæ in n. 1710. de emphyreusi autem dicemus à n. 1741. si dicas usumfructus est *jus personalissimum*, ac ita personæ cohærens; ut nec cessione, nec alio modo possit in alium transire; ergo extinguitur professione religiosa etiam in Religione successione capaci; patet consequenter quia tali casu nec potest remanere in professo, cum sit redditus incapax cujuscunque proprii habendi; nec potest transire in monasterium, quia sic transiret in alium, quod juri *personali* repugnat: ergo. Nam *z. trans. ant. N. consequ. & dico*, quod tali casu transeat in monasterium per consequentiam personæ. Quare not. monasterium posse dupliciter comparari ad illum usumfructum recipiendum. 1. ratione sui, & non ratione personæ in ipsum translata. 2. non ratione sui, sed ratione personæ in ipsum translata; si consideretur hoc secundo modo, manifestum est, quod monasterium ratione sui professi per consequentiam hujus personæ habens usumfructum, non sit alia persona ab usufructuario; cum usufructuarius sit formalissime illa persona, ratione cuius monasterium habet usumfructum, quamdiu ille naturaliter vivit. Quare in dato casu non est simpliciter verum: *monasterium habet usumfructum*; sed cum addito *per consequentiam personæ*, quo notatur jus personæ in ipsum translata esse in monasterio per ipsam personam translata, non sine ipsa, sicut jus partis est in toto ipsam includente, sed non sine illa.

Dixi: *trans. ant.* Nam quando dicitur, quod usumfructus sit *jus personale*, & non egrediatur personam, nec transeat in alium, verum est, si sermo sit de transitu *per cessionem, vel transmissionem in alterum*, auferentem ipsum à cedente, vel priori Domino; non autem si cum ipsa persona transeat in alium, illud habentem solum per consequentiam personæ, & acquisitione naturali; nam hoc ipso, quod leges cit. n. 104. concedant Monasterio sine ulla exceptione omnia jura, & bona professi, quando se Deo dedicat, eo ipso declarant usumfructum, *non sic esse personalem*, ut cum ipsa persona, & ratione illius, quam

quam diu hæc naturaliter vivit, esse nequeat in Religione, cui se dedicat, & in qua est ipsa persona usufructuaria, quia sic non abit à persona; sed stricto jure illud *habendi communiter* ab eadem retinetur etiam post professionem. Quia professio in religione bonorum capaci, non æquivaleret morti naturali (ut malè supponit Julius Clarus L. 4. §. *Feudum*, q. 78.) nec professum reddit incapacem omnis domini, alias faceret eum incapacem juris habendi communiter bona temporalia, quod est certè falsum; nam talis professus etiam post professionem retinet jus sunitatis, & succedit Patri jure Sunitatis, ut constat ex n. dict. & omnia bona possidet jure illa habendi communiter; unde non est *alia persona* tunc, quæ habet usumfructum; sed solum alius modus illum habendi; injussu non *jure singulari*, sed *jure Collegii*, vel alius, cujus est pars.

1720 Neque dicas: Usufructuarius, post professionem, nihil amplius disponere potest de illis bonis, sed disponit Prælatus, vel solus, vel cum Capitulo; nam hoc non arguit, illi per professionem ablatum esse jus disponendi, & habendi *communiter* usumfructum, vel illud esse penes monasterium aliter, quam ex pura consequentia personæ; hoc evidens est ex eo, quod professio naturaliter mortuo, nec Prælatus, nec Capitulum, nec ambo simul quidquam disponere valeant de tali usufructu. Deinde, immeritò dicitur, quòd usufructuarius, post professionem, non habeat jus disponendi *communiter*, quamvis hujus usum (ratione ipsius) administratoriè exercent Prælatus cum Capitulo; imò esto usus prædicti juris illi professus, præcisè, vel prohibeatur, vel etiam annuletur, adhuc tamen in eo stat jus ad talem usum disponendi communiter, ut ostensum est superius. Ex quo tandem concluditur, monasterium in quod per consequentiam personæ in ipsum translata, simul transeunt hujus bona, quoad hunc juris effectum, non esse personam *aliam à professo*; Sed eandem, cum ejus jura habeat solum per consequentiam personæ.

1721 Dices 2. si usufructus, religiosa professione usufructuarii, non extingueretur,

sed transiret ad monasterium, duraret 100. annis, sicuti ususfructus concessus Ecclesiæ. Resp. N. sequelam; nam ususfructus Ecclesiæ, vel Monasterio *directè*, & *ratione sui* concessus, durat 100. annis; non autem, concessus solum *indirectè*, & *per consequentiam personæ* in ipsum translata; hinc enim est, quòd in posteriori casu talis ususfructus pendeat à vita naturali talis personæ, & extingatur, illa naturaliter extincta; ita Bartolus in auth. *Ingressi* in 2. lectur. n. penul. & plures alii, quos citat, & sequitur Sanchez cit. c. 13. n. 50.

Instabis: dato, quòd, quando usufructuarius, in Monasterio bonorum capaci proficetur, usufructus obveniat monasterio; hic tamen usufructus non erit *translatus*, sed *novus*, qualiter fit, quando usufructus constitutus Titio, & suis hæredibus, illo mortuo transit ad hæredes, ut dicitur L. *Stipulatio ista*, §. *Sed & si quis*. de verb. oblig. & L. *qui usufructum*, §. 1. ff. de usufructu, vel certè cum ab uno transit in alium de consensu Domini, ut habetur L. *usufructu*. ff. soluto matrimonio. Verum, quod assumitur, meritò negatur cum allata paritate: Nam in his casibus allatis propterea usufructus est *novus*, quia transit ad hæredes *facto hominis* (puta stipulatione, vel consensu Domini) non autem *per consequentiam personæ*, cui cohæret, qualiter fit in casu nostro.

Not. 5. quando dicimus per consequentiam personæ Vasalli, professi in Religione bonorum temporalium saltem in communi habendorum capaci, feudum ejus, quod est ex pacto, & providentia transire ad monasterium, debere intelligi, 1. solum, quam diu vivit talis professus ut jam diximus sup. Deinde si habeant annexum aliquid repugnans statui Regularium (ut jurisdictionem criminalem) quo casu retinebit quidem monasterium dominium ejus utile, dum vivit Vasallus professus; non autem quoad illam jurisdictionem, ut notat Fagnanus c. *qua in Ecclesiarum* n. 102. & alii. 3. nisi in principio constitutum sit expressè, *santum pro Laicis*; vel ad incertum servitium; ita Sanchez cit. à n. 40. Dixi: feudum, quod est ex pacto,

paſſo, & providentia; nam ſi ſit pater-
num, vel hæreditarium ſimpliciter, ni-
mirum ad omnes hæredes, atque adeo
eſt inſtar proprietatis, etiam tranſit in
perpetuum ad Monafterium per mortem
Vaſalli, ſicut alia ejus bona, quæ ha-
buit jure proprietatis, ut tradit Felinus
c. in præſentia. 8. de probat. n. 48.

§. 5.

De inveſtitura Vaſalli.

1724 **I**nveſtitura proprie dicta (quæ eſt rea-
lis quadam, & corporalis traditio,
vel occupatio poſſeſſionis rei in feudum
datæ) eſt ſolemnis actus, per quem Va-
ſallus domino ad fidem obligatur, & in
rei feudalis poſſeſſionem mittitur; abu-
ſiva vero (ſeu, ut aliqui dicunt *ſicta*)
contingit, quando dominus alio modo,
quam in rei feudalis præſentia, vel abs-
que actuali traditione poſſeſſionis, gla-
dium, haſtam, vexillum, vel ſimile ſig-
num corporeum porrigit, & per hoc
inveſtituram ſe facere diſt. lib. 2. tit. 2.
de quo notat Gail l. 2. obſerv. 152. n.
14. per iſtam inveſtituram abuſivam non
induci veram poſſeſſionem; ſed fingi,
dari Vaſallo licentiam propria autori-
tate apprehendendi ipſam poſſeſſionem.
Unde non parit interdictum *Recuperan-
da*; ſed tantum *adipiſcenda* poſſeſſionis;
quibus poſitis:

1725 **Q**ueſtio 1. eſt, quæ ſolemnitas ſit *de
ſubſtantia* inveſtituræ abuſivæ? 2. an hæc
ſolemnitas etiam requiratur in feudo Ec-
cleſiaſtico? 3. an etiam per inveſtitu-
ram abuſivam aliquando transferatur in
Vaſallum poſſeſſio? 4. quid operetur
clauſula: *propter merita & ſervitia præ-
ſtita*? 5. quis ex pluribus hæredibus de-
beat inveſtituram petere? 6. an aliquân-
do renovatione inveſtituræ opus ſit? 7.
quæ ſit poena neglectæ renovationis in-
veſtituræ? 8. an renovatio poſſit fieri
per Procuratorem? 9. à quo domino
peti debeat renovatio inveſtituræ? 10.
an tunc dari debeat laudemium, vel,
ut alii volunt *Relevium*? 11. ubi peten-
da? 12. an coram teſtibus? 13. intra
quod tempus? 14. an poſſit mora pur-
gari? 15. an minor reſtituatur contra ne-

Tom. III.

glectum tempus inveſtituræ? 16. an feu-
dum præſcriptione acquiri poſſit?

Ad 1. R. quod probabilior Docto-
rum ſententia habeat, exigi, quod fiat
vel coram Paribus Curia, vel per in-
ſtrumentum, ut videri poteſt apud
Haunold. tom. 3. tr. 9. à n. 656. ad 2.
diftinguendum, an Clerici inveſtiantur
de bonis propriis? an de bonis Ecclē-
ſiaſticis? in primo caſu dicendum; af-
firmativè, ex L. 2. feud. tit. 32. c. 1. ibi:
*præterquam quod de perſonis reſtium di-
ctum eſt.* Coeterum ubi dominus non
poteſt habere, vel non habet pares
Curia, vel ſolum inhabiles, ſufficiunt te-
ſtes extranei.

Ad 3. R. Quod ſic; ſi ea inveſtitura
ſiat in præſentia rei in feudum conceſſæ
ſignis illis eo ſine factis, ut in Vaſallum
etiam tranſeat poſſeſſio; arg. L. 1. §. 21.
ff. de acquir. poſſeſſ.

Ad 4. reſpondent communiter Do-
ctores, quod operetur hunc effectum,
ut feudum Vaſallo, aut ejus poſteris,
auferri non poſſit ob ullam feloniam.

Ad 5. R. Singulos inveſtituram pete-
re, ac fidelitatem jurare debere, ſi ha-
beant feudum indiviſum; ſi autem ex
diſiſione pertineat totum ad unum, hunc
ſolum teneri per L. 2. tit. 26. §. *omnes
filii*: Si pars ad unum, alia pars ad al-
terum, teneri ſingulos pro ſua parte per
L. 2. §. 55.

Ad 6. ante reſponſionem nota reno-
vationem inveſtituræ nihil aliud eſſe,
quam feudi, legitimè acquiſiti, ob do-
minum ſeu Vaſallum mutatum, promi-
ſſione fidelitatis interveniente, ſolen-
niter factam confirmationem; quo po-
ſito Reſp. faciendam, ſi vel dominus
feudi, vel Vaſallus, aut mortuus ſit,
aut alia ratione mutatus, ut liquet ex
hujus renovationis definitione.

Ad 7. R. Quod ſit commiſſum feudi;
ſeu, quod Vaſallus cadat à jure feudi,
ut conſtabit ex dicend. in ſeqq. contro-
verſum eſt, an ſi dominus tempore de-
bito inveſtituram petenti Vaſallo con-
cedere negligat, & ipſe cadat jure do-
minii? Reſp. quod communior quidem
opinio affirmet, 1. ex hac ratione; quia
hoc ipſo, quod jus feudale Vaſallum,
ad petendam inveſtituræ renovationem
intra certum tempus ſub poena amiſſio-
nis

Fff

nis